

II. O PŘÁNÍCH A DI ABELOVI

aneb jak kmotříček svého kmoťrence k rozumu přivedl

„Hepčííí!“

„Pozdrav Pán Bůh, pane Abel, jen aby jim nezaskočilo pivínko. To je asi tím chladným počasím. Letos je to jaro nějak chladné, vidíte?“

„Pán Kmoníček, daj pokoj s tím Abelem. To je jak z Bible, já jsem Di Abelo. Di Abelo! To je italské meno. Aby věděl.“ A uhlazený pán sedící před nedopitým pivem ve velkém porcelánovém džbánu pomalu skládal hedvábný kapesníček s monogramem vyšitým zlatou nití do kapsy zeleného saka orámované tmavým sametem. Celá jeho postava vyjadřovala nechut' a zároveň jakousi shovívavost ke svému spolustolovníkovi od vedlejšího stolu. Na Kampovském ostrově - dnešní Kampě - se poledne ještě ani moc nepřiblížilo a oba dva byli jedinými hosty v hospodě U černouška. Pan Kmoníček, obchodník zbožím drogistickým, samozřejmě znal celé jméno pana Di Abela. Jak by ho taky neznal, setkával se s ním na několik vět řeči skoro obden. A to do hospody U černouška chodil opravdu často. Jen jak se jeho paní pustila do služebnictva, aby jim řádně vyčinila a nenechala je odpočinout celý den až do večerního klekání. To hned po ránu odešel do drogerie otevřít a překontrolovat pomocníky a pak rychle seběhl z Mostecké ulice těch pár kroků, aby si vychutnal doušek piva pěkně studeného v ještě ranním vlhkem oroseném žejdlíku. Vlastně si ani nedokázal vzpomenout, který týden pana Di Abela nepotkal. Zdálo se, že

italský obchodník suknem snad ani nikdy nezachází do svých skladů. Říkalo se, že je má snad až někde na Libni nebo kde, prostě úplně mimo město. Dokonce si nějak v podvědomí vybavil, že i jeho otec, dej mu Pán Bůh věčnou slávu, už o panu Di Abelovi hovořil. Ano, určitě. Vždyť vždy když malý Jiřík Kmoníček přišel v sobotu z náboženství, častoval jej otec otázkami z dějepavy, zda ví, že Abel nebyl zabit Kainem, protože Abel stále vysedává v hospodě na místě, kde se nejdéle opírá slunce. To byl oblíbený otcův žert, kdy narážel na zálibu italského obchodníka v pití piva. Panu Kmoníčkovu se usilovným vzpomínáním zkrabatilo čelo. Že si toho nikdy nevšiml? Ale to nemůže být ta stejná osoba. Tenhle uhlažený štíhlý vysoký pán, s moderně střiženým knírem a delšími licousy, s umělecky zlatem vykládanou špacírkou, která evidentně nebyla prací pražských mistrů, nemohl pamatovat otce. Třeba si taky předali živnost, jako když on přebíral drogistický obchod od svého otce. Pokýval a sám sebe ubezpečil, že důležitější je dobrý vztah s tak movitým kolegou, proto se s úsměvem obrátil na Di Abela:

„Však já přece vím, pane Di Abelo. Ale oni jsou už tak srostlý s Prahou, že jsou jako Čech. Taky bych jim mohl říkat z Abelů. Jen nevím, jak bych přeložil to jejich první jméno. Ale zase jej v souvislosti s jejich povoláním nikdo nezapomene, tak hladí a je stejně hebké jako látky, které prodávají, Santén. No, však vědí, že jich mám rád.“ A pan Kmoníček sáhnul po korbenu a s chutí se napil, aniž by sledoval tvář, ke které hovořil. V ní se odehrála překvapivá změna. Napřed vlna nevole vůči familiárnímu tónu spolustolovníka, pak udivené pozdvihnutí obočí až k nějakému vnitřnímu rozuzlení směřujícímu v nenadálý úsměv.

„Však já jich taky škádlím, jak oni tu říkají, že? Už bych se taky měl naučit tu jejich výslovnost. Už tu nějaký pátek žiju a ta jejich čeština ne a ne mi přijít do jazyka.“

„Na jazyk, jste chtěli říci, že, ale to je vinou těch knihomolů, co všichni svůj jazyk už zapomněli a většinou je neslyšíte pořádně česky promluvit. Pořád ta němčina. A vlastně to s němčinou nemá až tak moc společného, to by viděli, pane Santén Di Abelo.“ A tón hlasu dával tušit, že se pan Kmoníček trošku rozohnil.

„Mají pravdu, je to jako u nás dole na jihu. Italština má tolik dialektů, že si každá druhá ves myslí, že má vlastní jazyk. A co teprve ti z Vatikánu, to byste viděl!“ A pan Di Abelo elegantním pohybem vytáhl ebenovou podlouhlou krabičku. Otevřel a vzal si jedno viržínko a panu Kmoníčkovvi jen tak jakoby mimochodem nabídl neznatelným posuňkem druhé. „A to ještě ani nevědí, že mám i další meno. My máme vždycky dvě, podle kmotra prostřední. To je Angelo. Vědí, pane Kmoníček?“

„To maj tedy krásný i druhý jméno, opravdu. Jako nějaký anděl, že jo? Vy teda musíte bejt hrdej na tátu a pana kmotra, co vám ty jména dali, že jo? Takhle hezky vás pojmenovat, že jako jste dobrej a ještě v tom sukně, co?“ Pan Di Abelo Kmoníčka zamyšleně pozoroval a štíhlými prsty bubnoval o obrubu cylindru, který měl položený vedle piva. Po chvíli, jako by se rozmyslel, odpověděl:

„To taky jsem, pane Kmoníček,“ a pan Kmoníček si ani neuvědomil, že v té odpovědi se zcela vytratil přízvuk.

„Ale nechme toho, vidím, že jich něco trápí? Ani pivo jim nechutná. Tak ven s tím, jsou tu přece mezi svými. Oba jsme živnostníci, ne?“ Povytl pan Di Abelo obočí a ponořil nos do korbele, aniž by z pana Kmoníčka spustil oči.

Ten se chvíli ošival, bylo vidět, že mu nejde pod vousy, že jej pan Di Abelo tak prokoukl. Samozřejmě, že mu ležela starost tak hluboko, že byl přesvědčen, že rčení o žaludku nepopisuje přesnou hloubku. Šlo o jeho kmotřence. Takový šikovný mladý příručí a zakouká se do takové! No, hanba mluvit. Ta by tedy do obchodu

nebyla. A s ničím by mu nepomohla, ale to on nechtěl ani slyšet, natož aby to chtěl vidět. Takoví jsou dneska ti mladí.

Přemítal, co panu Di Abelovi odpoví, protože se neslušelo, aby nechal takového vašnostu dlouho čekat na odpověď. Co kdyby taky někdy zašel do jeho drogistického krámků? Ale vzpomněl si, že nedostal uctívou a kloudnou odpověď. To by pak mohl poškodit panu Kmoníčkovu dobrou pověst a na té panu Kmoníčkovu záleželo skoro jako na vlastní ženě.

„Uctivé poroučení vinšuju, pánové“, zaštěbetalo to před stolkem obou pánů a pan Kmoníček překvapením zdvihl obočí. Bětka, služebná od doktorovic, co bydleli nad hospodou, běžela pro něco, kam ji milostpaní poslala.

„Ale krásný den, Bětuško,“ nenechal na odpověď čekat pan Kmoníček a pan Di Abelo se zvedl a z výšky své postavy obřadně zamával kloboukem.

„Kam tak běží takové spanilé děvče,“ prohodil laškovně pan drogista a sklidil za to sotva postřehnutelný pohyb obočí vzhůru páně Di Abela v tom samém okamžiku, kdy si on po pozdravu sedal zpět do vyhřáté židle.

„A tak nekaboní se na mne, pane Di Abel, samozřejmě si na takovou koroptvičku nepomýšlím. Ale to souvisí s tím, na co jste se ptal.“ Pan Di Abelo vyzývavě sledoval pana Kmoníčka, ale neodpověděl ani slovo.

„Dobrá, tak já jim to řeknu,“ rozhodl se pan Kmoníček a ani si nevšiml, že zase použil onikání namísto moderního vykání. Nadechl se a začal vyprávět:

„To mají tak, mám kmotřence. Slíbil jsem nebožtíkovi bratranci, že se o něj postarám, kdyby se s ním něco stalo. Už je na pravdě boží pár let, bratranec, samozřejmě, Matěj je jak ryba,“ a Kmoníček se rychlým pohybem pokřižoval. Jak zvedal oči k nebi a rychle si

políbil palec, ani si nevšiml záblesku znuďeného výrazu, který panu Di Abelovi přelétl přes tvář, a hned pokračoval:

„Tak jsem se ho ujal. Jeho matince dávám malou výsluhu, i když by se ještě o sebe dokázala dobře postarat sama, ale znáte to, co by řekli lidé, že? Ale toho mladíka jsem nechtěl vychovávat jako nějaké budižkničemu, co jen žije z peněz, co mu přiletí jako pečené holuby do huby, že? No řekněte, co by z něj pak vyrostlo? Holomek, který by se ani neuměl o sebe postarat. Tak jsem se domluvil s panem Měchurou, znají toho pekaře v Praze, jak přejdou Královský most, tak furt rovně a tam má vlevo pekařství, znají, že jo!“ A pan Kmoníček spokojeně zaregistroval neznatelné pokývnutí svého protějšku a nezadržitelně pokračoval:

„Tak jsem ho tam po škole hned dal jako příručího do obchodu. On kluk ale byl šikovný, za chvíli vše zastal a pekárna rostla, tak mu pan Měchura dal volnou ruku a on se teda snažil, to jo, ale na tu jejich mladou se neměl ani podívat. To teda neměl. To vám povím.“

„Ale copak, snad mladýmu nezávidějí, pane kolego,“ se zvláštním tónem v hlase odpověděl Di Abelo a utřel si hřbetem ruky v rukavičce pěnu z koutku.

„Ale co vás nemá. Já bych mu to štěstí docela přál, ale on pan Měchura má tuze jiné představy jak o nápadníkovi, ale hlavně o své jediné dcerušce. Ta nesmí udělat nic. Je přece slečna pekařová. A takové nepracují. Jen se fintí, tatka jí všechno dopřeje a to nemehlo na ní může oči nechat. Já nevím, jak mu jí vyhnat z hlavy. Vždyť se žene do záhuby. Představte si, takovou ženu doma, to by byl hotový čert.“ Pan Di Abelo sebou trhl a vzápětí si rukou uhladil kníry, jako by se nic nestalo.

„Snad by nebylo tak zle, ne? Takových už bylo a mnozí si ty svoje koroptvičky doma zkrotili.“ Zašveholil Di Abelo.

„Jo? To neznáte jejich matku. To je vám, pane, generál. Kdyby

Měchura nebyl pořád v práci, tak by doma běhal a zastal práci půl služebnictva. To byste koukal. A do tohohle se Matěj žene. A můžu do něj mluvit jako do dubu. To byste nevěřil. Dokonce si taky myslel jako vy, že mu ji nepřeju. Pán Bůh chraň.“ A opět zopakoval gesto křížování a pan Di Abelo opět unuděně otočil oči v sloup:

„A co s tím jako chtějí provést, pane?“ Ale pan Kmoníček si rychle položil prst na ústa a ukázal palcem na blížící se postavu od Královského mostu. Naklonil se k panu Di Abelovi a špitl:

„To je on, ale prosím, ani muk.“

„Jako hrob, pane Kmoníček, jako hrob.“ Stejně tiše odpověděl Di Abelo.

„Dobrý den, pánové, dobrý den kmotříčku, neruším vás?“ Mladík energicky smekl polocyindr a uctivě jej držel v obou rukou před sponou kabátu, jehož klopy byly o něco kratší, než by bylo vhodné, a o hodně víc směřující dozadu, než by se slušelo. Panu Kmoníčkovu nebylo zrovna po chuti, že jeho kmotřenec holduje takové nepřírozené moderně, ale nechtěl na ni upozorňovat před panem Di Abelem.

„Ale vůbec ne, mladý muži, máte zajímavé ustrojení. Tam, odkud nakupují sukno, to bývala velká móda před mnoha lety. Ještě k tomu nosili strašně dlouhé boty, ale upustili od toho. To víte, ty způsoby, moda tomu říkali, se měnila.“ Pan Kmoníček zpod přivřených víček hodil pohledem po Di Abelovi, jestli si nedělá legraci, ale ten měl obličej jak vyřezán z mramoru. Mladík se lehce uklonil:

„To určitě nemáte na mysli dalekou Francii, odkud tento střih přišel, tam naopak mají zálibu ve vysokých nezdobených botách. Ale je pravda, že mnohým, kteří již dlouhá léta nevytáhli paty z rodné hroudy, to přijde velmi divné.“ A lehce zavadil pohledem o svého kmotra. Ale to bylo jediné gesto, kterým vyjádřil jakoukoliv

spojitost s nositelem opačného názoru. Panu Di Abelovi nezůstalo skryto, že v názorech na módu jsou ti dva sice na zcela opačných stranách, ale že jinak je mladík svému kmotrovi, když ne oddán, tak jej určitě respektuje.

„Neposadíte se s námi na jedno?“ vyzval jej Di Abelo a ukázal na prázdnou židli. Mladík se tázavě podíval na kmotříčka.

„Tak si pojd' sednout, stejně to vypadá, že za mnou jdeš úmyslně.“

„Máte pravdu, kmotříčku.“ A Matěj se usadil a sklopil hlavu.

„No tak mluv. Tady před panem Di Abelem nemáme tajnosti. To je pane Di Abelo, můj kmotřenec Matěj Váchal.“ Mladík znovu vyskočil a čekal, až mu pan Di Abelo podá ruku. Pak ji srdečně oběma rukama sevřel:

„Moc mne těší, pane Di Abelo, slyšel jsem toho o vás tolik vyprávět.“

„Opravdu? A doufám, že v dobrém. Ale nezdržujte se, Matěji, smím vám tak říkat, doufám, a vyřídíte si s panem kolegou, co potřebujete. Jako bych tu nebyl. Jako bych tu nebyl.“ A aniž by čekal na svolení, obchodník suknem se posadil zpět do vyhráté židle a vytáhl viržínko. Aniž by si všimli, odkud vytáhl křesadlo, zaplátl jasný plamen a již zářil panu Di Abelovi před obličejem žhavý konec viržínka. Zhluboka nadechl kouř a upřel pohled někam nahoru do pomalu rašících jabloní na Petřínském svahu.

Matěj se obrátil k panu Kmoníčkovvi a začal:

„Kmotříčku, rád bych, no, vlastně ani nevím, jak bych začal. No, prostě, jsem vám velmi zavázán za tu práci, co jste mi obstaral i to, co pro nás s matkou děláte, ale já bych potřeboval víc. Mnohem víc.“

„Víc?“ A pan Kmoníček se udiveně zhoupł na židli, „jako abych ti dával víc, nebo matce? To jsem od tebe tedy nečekal.“

„Ale ne, to jste mne špatně pochopil, vůbec po vás nic víc nechci, už takhle vám dlužíme, a i to bych chtěl splatit, ale... no, vždyť vy

víte, že?!“

„Jo tak, zase se ti zapalují lýtka za tou megerou, za tím budižkničemu a princátkem, že ano!“ Pan Kmoníček se neudržel a pan Di Abelo s neznatelným zakroucením hlavy zvedl oči v sloup, aby je hned zas upřel někam na ptactvo na Petříně.

„Kmotříčku, takhle o ní nemluvte. Paní Karla je způsobné a vychované děvče. Je to dáma z jemné vysoké společnosti a nemůžete ji poměřovat naším nízkým původem.“

„Co to, Matěji, plácáš? Jaká vysoká společnost, co je její taťka za nóbl společnost? Pekař je to, živnostník jako já nebo tady pan kolega.“ A v posledním slově zazněla lehká nervozita, aby se přece jen pana Di Abela nedotkl, ten ale jen souhlasně pokývl hlavou.

„Ale kmotříčku, tady pan Di Abelo je zcela z jiného těsta, to se pozná na první pohled, to je stejná společnost jako paní Karla, to je něco nóbl. Na rukou bych ji nosil, ale ona že ne, dokud nebudu pro ni mít zajištěnou budoucnost.“

„To už jste tak daleko? Hochu, hochu, do čeho se to řítíš! Otročit jí budeš, pokoje ti nedá a nakonec se utrápíš k smrti.“

„Nazdar, Matýsku,“ ozvalo se zpoza nich. To se Bětka zrovna vracela z nákupu a vesele se usmívala na všechny tři. Matěj se ošíval, viditelně mu nebyla familiárnost příliš po chuti:

„Slečno Běto, ze školy jsme už drahý čas, bylo by na místě, abyste si to již uvědomila,“ odbyl ji odměřeně Matěj. Bětka chvilku stála jako zkoprnělá a pak sotva zakrývajíc slzy odběhla s tichým poroučením se.

„Nic mi do toho není, mladíku, ale to jste asi neměl,“ zabafal pomalu Di Angelo.

„Možná, že ne, ale kdybyste viděl, jak mi pořád nadbíhala ve škole a ani teď si nedá pokoj. A nemá ani pořádné vychování, když nepozdravila vás.“

„Nás pozdravila, když šla ven, to jste tu nebyl, ale tak mi přijde, že to děvče něco ukrývá, co nechce, aby se vidělo. Jen jste mi to slovy potvrdil. Ale na tom přece není nic špatného, když děvče ukáže, že by se jí nějaký mladík líbil, ne?“

Matěj zružověl a Kmoníček přemýšlel, zda studem z toho, jak jej pan Di Abelo pokáral, nebo trapností toho, že on sám je ve stejném postavení vůči slečně Karle. Pan Di Abelo opět upřel pohled na Petřín a Kmoníček pokynem brady vyzval Matěje, aby pokračoval.

„Ona, kmotříčku, nechce nic, co by děvče v jejím postavení nemělo chtít. Chce prostě jen dům, vybavení, nějaké ty spodničky a samozřejmě zásnubní prsten s diamantem.“

„Ahá, tak prsten s diamantem. A zlatý zámek by se jí nelíbil? Hradčana by nechtěla?“

„Vy ji nemáte rád a křivdíte jí. To by přece chtěla každá, aby měla nějaký výdobytek pro rodinu, ne?“

„A co věno? Jaké ji dá tatík věno, to už víš?“ Ale Matěj sklopil zrak.

„To je přece nevhodné, abych se na takové věci ptal já. Ještě jsme si ani slovo nedali a já budu hned chtít mamon vědět. Co by si o mne pomyslila?“

„A co ona? Že ona chce hned vědět o mamonu, to tě nenapadlo, hlavo skopová?“ Pan Kmoníček pomalu brunátněl. Matěj nevěděl, kde se pohledem zachytit o oporu, tak se obrátil k panu Di Abelovi:

„Vašnosti, kdybyste byl tak hodný a vysvětlil tady kmotříčkovi, že dnešní mladé dámy mají úplně jiné vznešené způsoby,“ Kmoníček se zalykal, až se mu pěnily sliny v koutku úst, ale Matěj upíral prosebné oči na pana Di Abela. „Mají jiné způsoby a jiné potřeby, pomozte mi, prosím. Pomozte mi, abych byl bohatý a splnil paní Karle její přání!“

Pan Di Abelo sklouzl pohledem z nějaké dřevěné konstrukce,

která se na vrcholu Petřína začala pomalu zdvíhat, a upřel zraky na mladíka.

„Opravdu žádáte pomoc ode mne?“ Zeptal se a upřel na něj pronikavý pohled. Matěj se otrásl. Měl pocit, že v těch očích cizince se zablesklo. Jako kdyby na zlomek vteřiny nahlédl do rozžhaveného jícnu sopky. Na zlomek vteřiny se mu udělaly mžitky před očima, jako kdyby viděl svou vlastní smrt. Rychle zatřásl hlavou. Nyní na něj již upřeně hleděly jen dvě nazelenalé oči.

„Ano, prosím, moc bych si přál, abych mohl paní Karle všechna přání splnit a přinést jí je k nohám, kdybych si ty svoje měl schvátit.“

„Schvátit říkáš? No, takové mladé nohy by se mi ještě mohly někdy hodit.“ A pan Di Abelo si hladil zamyšleně bradu.

„Snad byste mu sluchu nepopřával. Nevidíte, že se dočista zbláznil? Pane Di Abelo, snažně jich prosím, vysvětlí tady klukovi, co je taková partie zač.“ Pan Kmoníček visel očima na obláčku kouře, který pan Di Abelo vypustil právě z úst.

„Ale, ale, pane kolego, přece by nechtěli tu trochu štěstí upřít svému kmotřenci. Chlapec vše myslí tak upřímně a tak opravdově!“ Pan Di Abelo upřeně hleděl Kmoníčkově do tváře a ten si ani nevšiml zvláštního důrazu, který pan obchodník sukнем na slova „tak“ položil.

„Vidíte, vidíte, kmotříčku, že mi tady velkomožný pán rozumí, a to je cizinec a ne jako vy,“ hned se Matěj opřel o názor, který mu zněl jako rajská hudba. Pan Kmoníček těkal z jednoho na druhého nevěříc svým uším. Pan Abelo znovu zabafal z viržínka, které jako kdyby neubývalo:

„No, zrovna mám nějaké potřeby tam dole v Janově, hodil by se mi šikovný příručí a peněz by bylo taky trochu víc než tady na těch Prazích.“ A bezděky použil označení města, které se už desítky let nepoužívalo.

„Že byste mne jako chtěl zaměstnat?“ vydechl udiveně Matěj.

„Chtěl nechtěl, člověka potřebuji a je jen otázkou, jak rychle se vy, mladý muži, dokážete uvolnit. A také, jestli vás ta vaše milá slečna Karla vůbec pustí? Co myslíte? Neměl byste se jí zeptat?“ A nadzdvihl obočí.

„Kmotříčku, nebude vám vadit, že odejdu? Postaral byste se o matku? Víte, že nikoho jiného nemá.“

Pro Kmoníčka se to všechno seběhlo nějak moc rychle. Pořád nechápal, co se vlastně děje.

„No tak, pane kolego, nabízím jejich kmotřenci službu, za ty jeho schvácené nohy. Jak tu navrhl.“ A zvláště se usmál a vzápětí napřáhl ruku k Matějovi:

„Tak co? Plácneme si? Nabízím vám za ty vaše schvácené nohy no... dejme tomu trojnásobný plat, než máte tady, bryčku s kočím a byt dole v Janově. Ale musíte pro mne pracovat alespoň rok a den.“

„Třikrát tolik? Než tady v Praze?“ Matěj se zajíkal, až mu slzy vyskočily do očí. Ani si nevšiml, jak Bětka zase proběhla kolem se sklopenou hlavou s šátkem hluboko do očí a shrbenými rameny. „To bych za rok mohl nastřádat na celý byt! Nebyl by to sice dům, ale dobrý byt na Novém Městě by taky nebyl k zahození. To by paní Karla určitě ocenila.“

„To určitě,“ odušil Abeló a Kmoníček jen ztěžka polknul.

„No, chlapče, když tedy ti tady pán nabízí takovou službu, asi ti nemohu bránit. O matku se postarám stejně jako dosud, to neměj obavy. O co však obavy mám, je tvůj zdravý rozum. A uvědom si, že tady pan kolega ti nabízí pomocnou ruku jen a jen pro tvé štěstí.“

„Na ty nohy nezapomeňte,“ zabručel Di Abeló, ale ani jeden z nich jeho humor neoceníl.

„Já to tedy беру, pane Di Abeló,“ roztřeseně se Matěj otočil od svého kmotra.

„Dobrá, měli bychom tu smlouvu podepsat krví, ne? Pěkně podle tradice!“ nadhodil Di Abelo a hned se svému žertu zasmál.

„I kdybyste byl sám Satan, tak bych to kvůli slečně Karle udělal,“ bezmyšlenkovitě odpověděl Matěj a pevně stiskl ruku vysokému Di Abelovi, který mu ji nabídl. Matěj rukou cukl, jako by jej něco bodlo, a pana Kmoníčka něco děsivého napadlo, ale nemohl si za Boha uvědomit co, takže si ani nevšiml, že si Matěj cucá prst bolesti.

„Ale to je nemilé, vidíte, asi jsme neměli žertovat o té krvi, to asi švadlena zapomněla špendlík v mé manželce, trochu kapek vaší krve mi ukáplo na ruku. Omlouvám se.“ A Di Abelo si prohlížel ruku, po které stékal pramének Matějovy krve. Ten se jen zasmál.

„Ale co pro pár kapek, aspoň máte mou smlouvu zpečetěnou krví, jak jste předtím žertoval. Vidíte. Já svému slovu dostojím.“

„Dobrá, dobrá, беру vás za slovo a smlouva je uzavřena. Vyřídte si své věci, mladíku, a v pondělí ráno odjíždíte do Janova. Stavte se ještě předtím u mne ve skladech v Libni. Dám vám doporučující listiny.“ Matěj ještě zmatený se uklonil oběma pánům a rychle odešel vyřizovat odjezd. Měl jej plnou hlavu.

Pan Kmoníček zkoumavě sledoval pana Di Abela.

„Co mne tak pozorují, pane kolego?“ Otázal se po chvíli Di Abelo, když si objednal další džbánec rezavého moku.

„Že jste mne pěkně doběhl. Čekal jsem, že se mne zastanete. Vždyť přeci víte, do jakého neštěstí se ten kluk žene. Nebo ne?“

„A to ani nevíte, jak dobře. Ale řekněte mi, k čemu vám byly dobře míněné rady? Když má Janek v hlavě jen tu jednu? Bude jankovatět tím víc, čím víc mu budete radit. A tak je snad lépe, že ji neuvidí, nemyslíte?“

„Ahá, sejde z očí, sejde z mysli?! Tak takhle jste to myslel!“ A panu Kmoníčkovu přejel přes tvář ulehčený výraz, aby se po pár chvilkách zas zakabonil:

„Ale když tak přemýšleli, přece jen nechtějí Matějovi pomoci jen tak pro nic za nic, nemůžu jim to nijak oplatit, to přeci vědí, ne?“ A z roztržitosti přešel zas k onikání.

„Ale to se nebojí, pane Kmoníček, já toho hochu v Janově opravdu potřebuji. Celkem se mi to hodilo, tak mi hlavně za nic nejsou vděčný. Já jsem s ním uzavřel dobrý obchod.“

„To jsem rád. To jsem moc rád. Děkuji, pane Di Abelo, moc jim za Matěje děkuji.“

A pánové si dál užívali chutě dobrého piva a pomalu hřejícího sluníčka, které se konečně proklubalo záclonou mraků nad vzdáleným Vyšehradem. Jen Bětka si utírala uslzené oči u pootevřeného okna přímo nad zahrádkou hostince U černouška, kterým zaslechla jen posledních pár vět, že Matěj odjíždí.

Janov, italsky Genoa, přivítal Matěje nevlídně. Hustě pršelo. Mladík, který nikdy nevytáhl paty z rodného města, se po několika dnech dlouhé vyčerpávající cesty vysoukal z dostavníku a okamžitě jej udeřil do uší zvuk jazyka. Nerozuměl ani slovu. Kočí mezitím sundal jeho pár skromných zavazadel a prásknul do koní. Matěj se rozhlížel kolem sebe, ale nikdo z kolem postávajících zvědavců se k němu nehrnul. Stál v dešti před branou, která vzdáleně připomínala Prašnou bránu. Zastesklo se mu po domově a hned si v duchu vynadal, že by to bylo brzo. Musí se snažit a vydělat hodně peněz, aby si mohli s Karlou zařídit krásné hnízdečko. Musí ji přece přinést to, co měla tak vznešená slečna doma. To, na co byla zvyklá. Přejel ještě jednou pohledem bránu. Ne, nevypadala tak úplně stejně jako Prašná. Měla dvě věže a byla celá skoro bílá. Nějak vzdáleně mu připomínala Arábii, přestože v ní nikdy osobně